

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně **N. J.**, t.č. bytem PoS H., Na K. 5, H. 4, zastoupena H. D., kontaktní adresa H. 2107/2c P. 2, jako obecnou zmocněnkyní, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.6.2011, čj. OAM-821/VL-07-P10-2008, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. České republice **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení .

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně žalobou podanou v zákonné lhůtě napadla v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného. Domáhala se přezkoumání napadeného rozhodnutí a poté jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Uvedla, že správní orgán

- porušil ust. § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., kde je stanovena povinnost správního orgánu přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a tento při posuzování jejího návrhu zjištěn nebyl. Správní orgán opomenul skutečnost, že Kyrgyzský národ se ve skutečnosti skládá pouze z několika rodin nebo jinak

řečeno klanu a tyto rodinné vazby proplétají celé obyvatelstvo, a proto nelze

hovořit o tom, že se jedinec může ztratit v jiné části země;

- důkazy, které si správní orgán opatřil, nebyly úplné a tak nemohl správně posoudit skutkové a právní otázky a provedené důkazy zhodnotil nesprávně.

Žalobkyně současně požádala o ustanovení právního zástupce a soud žádosti vyhověl. Žalobkyni byl ustanoven zástupce z řad advokátů JUDr. Radim Vicherek usnesením ze dne 9.2.2012 čj. 62Az 5/2011-43. Ustanovený advokát sdělil zdejšímu soudu dne 1.3.2012, že se mu nepodařilo kontaktovat žalobkyni a trvá na ústním jednání. Dne 19.4.2012 se u soudu seznámil se spisem. Následně dne 5.11.2012 žalobkyně soudu zaslala plnou moc pro zástupkyni paní H. D., kterou si sama žalobkyně zvolila a současně poslala „výpověď“ plné moci pro advokáta JUDr. Vicherka“. Jako důvod žalobkyně uvedla, že se jí nepodařilo s advokátem zkontaktovat. Na základě tohoto procesního úkonu žalobkyně, soud usnesením ze dne 16.11.2012 čj. 62Az 5/2011-69 zprostil advokáta povinnosti žalobkyni dále zastupovat. K uvedené situaci soud konstatuje, že advokát byl žalobkyni ustanoven k její žádosti, ustanovený advokát nebyl ve věci nečinný a soud byl povinen mu zaplatit odměnu za úkony, které v řízení provedl, aniž vzhledem k chování žalobkyně (předložení plné moci pro obecnou zmocněnkyni), měl možnost jí hájit po celé řízení před zdejším soudem.

[2] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na svůj správní spis, zejména na výpovědi žalobkyně ve správním řízení. Zdůraznil, že posoudil a zhodnotil všechny výpovědi žalobkyně, žalobkyni se dostalo možnosti plného vyjádření, jakož i příslušného poučení. Žalobkyně nebyla nikdy členkou žádné politické strany ani jiné organizace a z tohoto důvodu žádné potíže neměla. Za jediný důvod svého odchodu z vlasti uvedla problémy se svými rodinnými příslušníky z náboženských důvodů, a to kvůli fyzickému napadení její osoby ze strany bratrů z důvodu její konverze ke křesťanské víře po rozvodu. Žalobkyně podle jejích vlastních slov žádné problémy se státními orgány země nikdy neměla, vystudovala vysokou školu, měla dobré zaměstnání a nelze tedy bez dalšího předpokládat, že by se měla dostat do nějakým způsobem nevýhodnějšího či zásadně odlišného postavení, pokud by požádala státní orgány o ochranu své osoby. Na stranu navrhovatelky se postavil i její zaměstnavatel ve chvíli, kdy se bratr žadatelky snažil vyvinout nátlak jeho prostřednictvím. I když se žadatelka údajně cítila ohrožena, neučinila žádné kroky, aby bezpečnost svoji a svých dětí ochránila dostupnými prostředky. Z vyjádření žalobkyně tak nevyplývá, že by jí státní orgány jako celek v zemi původu včetně nevládních či mezinárodních institucí na ochranu lidských práv nebyly schopny či ochotny poskytnout adekvátní pomoc ve věci potíží se soukromými osobami. Tento závěr žalovaného je také učiněn v souladu s konstantní judikaturou soudů, a to tak, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně stěžovatele a dále zároveň je totiž nutno aby se žadatel o azyl pokusil své problémy řešit využitím všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu. S těmito otázkami se NSS již ve své judikatuře dostatečně vypořádal, a to např. v rozsudku ze dne 22.12.2005, čj. 6Azs 479/2004-41, dostupném na „www.nssoud.cz“ (z usnesení NSS v Brně č.j. 9Azs 29/2008 ze 17.7.2008). Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně

nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Neshledal ani podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny ani pro přiznání humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a rovněž se dostatečně vypořádal s otázkou udělení azylu dle § 14a cit. zákona. Navrhl žalobu zamítnout.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že u žadatelky o azyl nejsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 nebo § 14, ani § 13 a stejně tak § 14a a § 14b zákona. Žadatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. V první řadě zdůraznil, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z násilného jednání rodinných příslušníků, kteří nesouhlasili s konvertováním žadatelky na jinou víru. Uváděné skutečnosti byly vyhodnoceny s ohledem na získané informace ohledně politické a ekonomické situace v zemi původu, a to z Výroční zprávy MZV USA o svobodě vyznání v Kyrgyzstánu za rok 2009 vydané dne 26.10.2009, Výroční zprávy MZV USA o svobodě vyznání v Kyrgyzstánu za rok 2010 vydané dne 17.11.2010, Informace MZV ČR ze dne 23.2.2010 č.j. 95831/2010-LPTP, z Informace MZV ČR ze dne 7.6.2010 č.j. 107313/2010-LPTP, Informace Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) – „Genderová rovnost a sociální instituce v Kyrgyzstánu 2011“, a dále z aktuálních relevantních informací o situaci v Kyrgyzstánu obsažených v databázi České tiskové kanceláře. Na základě uvedeného nedospěl správní orgán v případě žadatelky k závěru, že by se žadatelka nacházela z důvodu svého přestoupení na jinou víru v takové situaci, kterou ve svém souhrnu a intenzitě lze pod pojem pronásledování ve smyslu zákona o azylu podřadit. Svou situaci řešila odchodem ze země, aniž by se jí primárně snažila řešit jinak, a to zejména nahlášením napadení své osoby na policii, popř. přestěhováním do jiné oblasti. Pokud jde o nezletilé děti, ty zanechala u své tety, která žije mimo Biškek s odůvodněním, že se teta s rodinou nestýká. Žadatelka tak sama připustila, že takováto možnost ochrany existuje a je pro zklidnění situace v rodině dostačující a není tedy důvod se domnívat, že žadatelka nemohla obdobné řešení sama v zemi původu využít. Správní orgán na základě dokazování vyhodnotil, že žadatelka nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a azyl neudělil. Protože žadatelka není rodinným příslušníkem azylanta, nesplňuje proto důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. S přihlédnutím k rodinné situaci a dále s ohledem na její věk i zdraví, vyhodnocení psychologického pohovoru s přihlédnutím, ke zprávě psychoterapeutky, neshledal správní orgán důvodu pro udělení humanitárního azylu. Správní orgán na základě zjištěných informací o zemi původu neshledal pak důvod ani pro udělení doplňkové ochrany. Při hodnocení této otázky správní orgán zohlednil to, že žalobkyně nebyla politicky organizována a neuvedla naprosto žádné problémy se státními orgány, bezpečnostní situace země původu je stabilizována, a proto nejsou splněny podmínky ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a ani § 14b zákona, neboť žadatelka není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany.

[4] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při

přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[5] Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že v žádosti o azyl žalobkyně uvedla, že je národnosti kyrgyzské, s vyznáním baptizmu, do ČR přicestovala sama a nežádá o azyl jménem žádných dětí do 18 let věku. Nemá s sebou žádný cestovní doklad, ten ji vzali převaděči na Ukrajině a nemá ani žádný jiný doklad. Není politicky organizována a ani nikdo z její rodiny. Má vysokoškolské vzdělání a dosud pracovala jako účetní (tři roky) a ekonom (tři roky). Vlast opustila dne 27. nebo 28.10.2008. Byla 15 let vdaná a na Silvestra 2007 manžel odešel k jiné ženě. Byla v depresi a začala díky kamarádce docházet k baptistům, kam brala i své děti. Rodina se o tom dověděla a začala ji ponižovat, sousedé si na její děti ukazovali prstem, a tak své děti odvezla k tetě, která jako jediná z rodiny ji chápala. Když pak byla pokřtěna, přišli za ní její dva bratři a jeden z nich ji zbil. Poté tři měsíce i s dětmi žila u představeného církevní skupiny. Byla ve stresu, a proto odjela ze země.

[6] Dále soud ze správního spisu žalovaného zjistil, že s žalobkyní byl veden pohovor dne 26.11.2008 a 15.12.2008, kdy uvedla, že vlast opustila 27.10.2008. Chtěla ihned odjet a na doporučení známého požádala o vízum do ČR, neboť je to nejrychlejší vízum. Odjela ještě s dalšími dvěma ženami do Kyjeva. Po osmi dnech v doprovodu dvou mužů, bez cestovního pasu a ukryta v autě, dojela do Prahy. Jako důvod opuštění vlasti uvedla, že změnila počátkem roku 2007 víru, z muslimského náboženství na křesťanství, když manžel po 15letém manželství na Silvestra 2006 odešel k jiné ženě a ona z toho důvodu byla ve stresu. V té době ji pomáhala jedna přítelkyně, která ji k nové víře, baptistům, přivedla. Na jaře 2008 se o tom dozvěděla její rodina a i když její rodina není nijak přísně nábožensky orientovaná, začaly se sourozenci a rodiči problémy, prý zradila a zahanbila celou rodinu a pokud se nové víry nevzdá, tak ji zabijí. Její bratři k ní chodili denně a uráželi ji. Na její narozeniny dne 10.8.2008 jí bratři zbili, celý týden musela doma ležet, nešla do nemocnice, aby bratr neměl potíže s policií a utekla k představenému církve. Bratři rovněž za ní chodili do zaměstnání, chtěli, aby byla propuštěna ze zaměstnání, protože zradila víru, ale šéf je vyhnal se slovy, že si svou práci dělá dobře. Žádné oznámení na své příbuzné na polici nepodala, neboť věděla, a to jí potvrdili i její známí, že by se jí policisté vysmáli a oznámení by roztrhali. Začala uvažovat o odjezdu do Ruska nebo Kazachstánu, ale bylo by to asi to samé, proto zvolila Českou republiku. Se státními orgány potíže neměla. O děti pečuje její teta, otcova sestra, která žije 1, 5 hodiny od Biškeka. Její rodiče o tom neví, neboť se s tetou nestýkají. Vystudovala obor ekonomika a bankovníctví na státní univerzitě, pak pracovala v komerční bance asi 4 roky, dále asi půl roku v Národní bance jako tisková mluvčí a pak z finančních důvodů odešla do soukromé zdravotnické korporace na místo hlavní účetní. Narodila se jako muslimka, nikdy nechodila do mešity, nepraktikovala tuto víru, vyrůstala ve městě, a proto nebyla vedena k náboženským tradicím. Díky kamarádce začala docházet k baptistům, asi dva a půl měsíce, nepravidelně. Dne 18.3.2007 byla pokřtěna. Z důvodu nátlaku rodiny, když jí bratři dokonce i zbili, se rozhodla odjet; nejdříve uvažovala o Rusku, ale pak se rozhodla pro Českou republiku. Navštívila několik kanceláří, kde jí všude nabídli vízum do ČR. Jeden známý Rus jí řekl, že je možné vyřídit vízum na Ukrajině, protože v Kyrgyzské republice není česká ambasáda. Měla to domluveno přes Ukrajinu, ale v Kyjevě se nesplnilo to, co jí v Biškeku slíbili, nakonec souhlasila s nelegálním příjezdem do ČR. V Praze ji však nedali ani pas a

také si nechali její peníze. Do ČR přijela dne 12.11.2008 a dne 17.11.2008 přijela do tábora požádat o azyl.

[7] Dále ve správním spise jsou založeny zprávy: Výroční zprávy o svobodě vyznání za roku 2010, 2009 MZV USA ze dne 17.listopadu 2010 a 26. října 2009, Informace MZV ČR ze dne 7. června 2010 k aktuální situaci v zemi Kyrgyzstán, Informace zastupitelského úřadu ČR v Kazachstánu ze dne 2. listopadu 2010 o oficiálním vyhlášení výsledků parlamentních voleb v Kyrgyzstánu, Informace MZV ze dne 18.ledna 2011 „Vývoj v Kyrgyzstánu v roce 2010, Trendy vývoje, Žadatelé o mezinárodní ochranu, Nelegální opuštění země, zpráva Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj, nedatováno, staženo ze stránky OECD Sociální instituce a gendrový index dne 14.4.2011 „Profil země: GENDEROVÁ ROVNOST A SOCÁLNÍ INSTITUCE“, a informace z infobanky. Z těchto zpráv bylo zjištěno, že ústava zaručuje Svobodu vyznání, avšak ve sledovaném období docházelo k sociálním nepokojům a násilí, kterým prozatímní vláda nedokázala zabránit a projevilo se napětí mezi muslimy a konvertity, kteří od islámu přešli k jiným náboženským skupinám a byly zaznamenány případy společenského šikanování nebo diskriminace kvůli náboženské příslušnosti. Nejrozšířenějším náboženstvím je islám, odhadem 75 procent populace tvoří muslimové, pak 20 procent populace se hlásí k ruské pravoslavné církvi a dalších pět procent tvoří náboženské skupiny, z nich největší je Protestantská církev Ježíše Krista. Žadatelům o azyl nehrozí po návratu žádné nebezpečí ze strany státních orgánů.

[8] Žalobkyně předložila soudu informace o své vlastní získané z internetu, a to týkající se únosu žen pro uzavření sňatku, vzpoury vězňů v hlavním městě a stavu ve vězeňství, o násilí mezi etnickými Kyrgyzy a Uzbeky na jihu země, postavení etnických Uzbeků a o situaci při registraci nových náboženských uskupení.

[9] U jednání soudu dne 19.12.2012 žalobkyně uvedla, že po rozpadu SSSR se začaly zvyrazňovat náboženské rozdíly a zejména fundamentalistické názory. Náboženské vyznání u obyčejných lidí není tak viditelné jako bylo u ní, když pracovala na pozici tiskové mluvčí v Národní bance. V Národní bance pracovala v letech 1999 až 2003. V r. 2000 začala inklinovat ke křesťanské víře, avšak tento názor skrývala a začala navštěvovat baptistické sbory, kam začala vodit i své děti. Své přesvědčení skrývala několik let, snad 8 až 10 let. Její rodina se toto dozvěděla od jejích dětí a začaly problémy. Její bratr jí zbil a ona se třikrát obrátila na policii, vždy v jiné části města. Policie ji však nepomohla, zacházeli s ní nedůstojně a stížností se odmítli zabývat. V Kyrgyzské republice stále přetrvává názor, že žena musí snést veškeré utrpení. Po 7letém manželství v roce 1998 podala žádost o rozvod, neboť manžel se stýkal s jinou ženou. Po rozvodu byla v pohodě. Její bratr jí zbil až v roce 2002, vzal jí klíče od jejího bytu, vzal si všechny doklady od bytu a ona zůstala na ulici. Proto se obrátila na baptisty. Psychický nátlak cítila i v práci, kde na ní činily nátlak, a tak pod výhrůzkami a psychickým tlakem ukončila v bance zaměstnání. Přestěhovala se k tetě, pracovala z domu, např. dělala účetnictví apod. Ona si nevybrala Českou republiku, byl to stát, do kterého mohla vyjet. Odjela přes Rusko na Ukrajinu a tam jí nabídli, že by mohla jet do ČR.

[10] Zástupkyně žalobkyně uvedla, že se s žalobkyní seznámila před dvěma roky, v době kdy si žalobkyně podřezala žíly. Žalobkyně spolupracuje s jejich občanským

sdužením „Pomoz jednomu člověku“, navštěvuje jógu, kurzy češtiny, je již schopna se česky domluvit, navštěvuje také masérský kurz. Její starší dcera studuje v Anglii, mladší pobývá u její rodiny v Kyrgyzstánu. K rozporům ve výpovědích žalobkyně uvedla, že mají zkušenosti, že dochází k obrovským rozdílům mezi tím co žadatel uvádí a co některý pracovník žalovaného zapisuje a bylo podáno již z jejich strany několik trestních oznámení. Žadatelé si nemohou ve správním řízení pořizovat audiozáznamy, k čemuž se již také vyjadřoval ombudsman.

[11] Z výpovědi svědka, ruského novináře P. G., kterého navrhla strana žalobkyně, soud zjistil, že pobýval v Kyrgyzské republice od prosince 2010 do května 2012 jako konzultant firmy. Žil v Bišteku a jiných městech, stýkal se s různými lidmi. Za tu dobu se změnila vláda, prezident. V zemi není Ústavní soud, není dobudována soudní organizace, nebyly přijaty potřebné zákony. Ústava byla přijata, ale není garantována. Nestabilita v politických kruzích se projevuje neustálým hledáním nepřátel, což jsou lidé, kteří pracovali za dřívějšího prezidenta ve státních orgánech v oblasti financí a státních organizacích bez ohledu na funkční místo. Za hranicemi žije 1,5 mil. Kyrgyzstánců a z toho půl miliónu v Rusku. V zemi nabývají na důrazu různé radikální směry a začínají se hledat nepřátelé mezi příznivci jiné náboženské víry. Pokud se týká žen, tak nejvíce se setkával s učitelkami. Ženy neochotně povídají o rodině a domácnosti. Postavení ženy v zemích střední Asie je nesrovnatelné s Evropou.

[12] Krajský soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí v mezích vymezených žalobou vycházel v první řadě z ustanovení § 28 zákona o azylu (konkrétně odst. 1 a 2). Dle tohoto ustanovení mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně (1). Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany (2).

[13] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě že je osobu bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[14] Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že žalobkyně opustila vlast z důvodu, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Ač žalobkyně tvrdila, že se tak stalo z důvodu konvertování, kdy jí z toho důvodu začala stíhat její rodina a odvrátili se od ní a jejich děti i sousedé, nedospěl soud k závěru, že v případě žalobkyně lze tento důvod podřadit pod pronásledování jak je uvedeno v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalobkyně nepřesvědčila soud o pravdivosti událostí, které byla důvodem jejího odchodu ze své země. Soud v první řadě poukazuje na četné rozpory ve výpovědích žalobkyně, a to jak v samotném správním řízení tak i při jednání soudu kontra správní řízení. Ve

správním řízení žalobkyně opakovaně uváděla, že neměla potíže se státními orgány, neměla potíže ani v práci, měla potíže jen s vlastní rodinou a sousedy, přičemž se však na státní orgány o pomoc neobrátila, nevyhledala ani lékařskou péči z obavy, že by to vyšetřovala policie a nechtěla vlastního bratra udat. U jednání soudu však uvedla, že se na policii obrátila třikrát, a to vždy v jiném okrsku města, avšak policie vůči ní byla nečinná a policisté její stížnost odmítli. Dále u jednání soudu v rozporu s tím, co uváděla ve správním řízení, uvedla, že byl na ni činěn z téhož důvodu nátlak i v zaměstnání a tak z důvodu vyhrůzek a psychického nátlaku v zaměstnání ukončila pracovní poměr v bance. Dále u jednání soudu vypověděla, že po ukončení zaměstnání v bance se přestěhovala k tetě a dále pracovala z domu, vykonávala např. účetnictví. Ve správním řízení uvedla, že pracovní poměr v bance ukončila z důvodu finančních a odešla do soukromé ruské zdravotnické korporace na místo hlavní účetní, kde pracovala až do odjezdu z vlasti. Žalobkyně rozdílně popisovala i důvody přijetí jiné víry. Ve správním řízení, a to jak v žádosti tak i při dvou pohovorech, uváděla, že byla v depresi, neboť její manžel po 15letém manželství od ní odešel k jiné ženě a její přítelkyně, která je baptistkou, ji začala mezi ně brát, k tomu mělo dojít v roce 2007 a 2008. Před soudem však žalobkyně uvedla, že se jednou dozvěděla, že její manžel má jinou ženu a i když manžel chtěl nadále rodinu podporovat, ona z hrdosti se po 7letém manželství v roce 1998 rozvedla; sama podala návrh na rozvod. Byla v depresi. K fyzickému napadení bratrem došlo v roce 2002. Vzhledem k uvedenému soud vyhodnotil výpovědi žalobkyně ve správním řízení a u jednání soudu za natolik nevěrohodné, že nedávají možnost je kvalifikovat jako důvod podřaditelný pod důvody pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Lze připustit, že s odstupem času lze některé skutečnosti interpretovat s určitými odlišnostmi, ale s ohledem na skutečnost, že žalobkyně má vysokoškolské vzdělání, pracovala v bance na pozici tiskové mluvčí, pracovala jako účetní, přičemž rozdílně uvádí skutečnosti ohledně délce trvání svého manželství, ohledně důvodů ukončení pracovního poměru v bance, ohledně délky vyznávání jiné víry i ohledně dalších skutečností jako např. vyhledání či nevyhledání pomoci u policie, pak zcela toto vyvrací věrohodnost její výpovědi. Soud nepochybně žalobkyní tvrzenou složitou situaci v zemi jejího původu, a to i s ohledem na svědeckou výpověď i obsah zpráv o zemi původu doložené žalovaným i žalobkyní, a soud rovněž nepochybně i event. těžkosti spojené s konvertováním, přesto soud dospěl k závěru, že měl správní orgán dostatek důkazů k závěru, že u ní nejsou splněny podmínky dané ust. § 12 zákona o azylu.

[15] Soud má dále za to, že napadání ze strany rodiny a přehlížení sousedy z důvodu konvertování lze zajisté do určité míry považovat za omezování, avšak tato okolnost sama o sobě nenaplnuje pronásledování, jak to má na mysli výše uvedené ustanovení § 12 zákona o azylu. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem, nebo v zemi původu, pokud je bez státní příslušnosti. Azyl jako právní institut není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem

uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování. Z toho vyplývá, že i když ve společnosti konvertování z muslimské víry na křesťanskou není všemi plně respektováno a lze to chápat i jako omezování práva a svobody vyznání, nemusí toto nutně znamenat, že absence těchto práv zapříčiňuje v daném případě udělení azylu. Žalobkyně sama uvedla, že byla ohrožována bratry a negativně se stavěli i rodiče a sousedé, ale na druhé straně ji plně chápala její teta, které také svěřila své děti. Na základě skutečností žalobkyní uváděných ve správním řízení v návaznosti na informace uvedené ve všech zprávách o Kyrgyzstánu včetně těch, které byly předloženy u soudu i včetně svědecké výpovědi, soud dospěl k jednoznačnému závěru, že u žalobkyně nedocházelo k dostatečně intenzivní újmě na jejích lidských právech, a už vůbec ne z důvodu uplatňování politických práv a svobod. Jestliže neexistuje příčinná souvislost mezi pronásledováním a taxativně alespoň jedním z uvedených důvodů pronásledování v § 12 cit. zákona, nejsou splněny podmínky pro udělení azylu. Soud tak nepřisvědčil námitce, že je u žalobkyně splněna podmínka pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a vyhodnocení této otázky žalovaným v napadeném rozhodnutí považuje soud za správné a zákonu odpovídající.

[16] Pokud se týká ustanovení § 13 zákona o azylu, toto ustanovení slouží jako jedna z možností sloučení rodiny, a to v případě, že osoby nejsou, respektive nemusejí být uprchlíky ve smyslu ŽÚ1951. Smyslem tohoto ustanovení je zabránit rozdělení rodiny proto, že u jednoho rodinného příslušníka jsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu a u jiného nikoli. Žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu a ani není rodinným příslušníkem azylanta. Azyl podle tohoto ustanovení může být udělen pouze na základě rodinné vazby k jiné osobě, které byl udělen azyl.

[17] Pokud se týká otázky udělení humanitárního azylu, soud v první řadě odkazuje na ustálenou judikaturu, konkrétně např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2004, čj. 2Azs 8/2004-55, nebo ze dne 22.1.2004 čj. 5Azs 47/2003-48. Důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu jsou velmi individuální např. by se mohlo jednat o závažnou nemoc, stáří a podobně. Takové důvody u žalobkyně shledány nebyly. Soud nepřehlédl při hodnocení této podmínky skutečnost, že žalobkyně absolvovala psychologický pohovor dne 10.12.2008 a později byla v péči psychoterapeuty (žalobkyně předložila zprávu psychoterapeuty, ke které dochází od ledna 2011), dle které vyžaduje intenzivní psychoterapeutickou a psychofarmakologickou léčbu. Soud však neshledal pochybení správního orgánu ani při vyhodnocení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu, neboť žalovaný při rozhodování o této otázce nevybočil z mezí správního uvážení a své rozhodnutí ve vztahu k této formě mezinárodní ochrany řádně odůvodnil. Udělení humanitárního azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán

dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces.

[18] Soud neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Při hodnocení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobkyně do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 17.3.2008, č.j. 5Azs 80/2007-87), který vyslovil, že *„Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „nonrefoulement“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“* Žalobkyně nesplňuje podmínky vyjádřené v ust. § 14a zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že v jejím případě jsou důvodné obavy, že pokud by byla vrácena do Kyrgyzské republiky, hrozilo by jí reálné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Ze zpráv, které jsou obsahem správního spisu, soud ověřil, že s osobami, vracejícími se zpět ze zahraničí, jako neúspěšní žadatelé o azyl, není nikterak špatně zacházeno. I když v zemi původu je obava z event. násilností, nelze z tohoto důvodu doplňkovou ochranu udělit, neboť udělení mezinárodní ochrany je vyhrazeno zcela výjimečným případům a nelze ji pojímat jako ochranu před jakýmkoliv negativním jevem, jenž se ve vztahu k žalobkyni v zemi jejího původu odehrává nebo odehrávat může (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5Azs 125/2005 – 46).

[19] S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobní body ohledně neúplně zjištěného stavu věci žalovaným jako nedůvodné.

[20] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, nebyl-li ve sporu úspěšný.

[22] Výrok o nákladech státu je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 a § 36 odst. 2 dle kterých náklady spojené s přibráním tlumočníka a ustanoveného zástupce platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě, dne 19. prosince 2012

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně